

ХАЙ ЖИВЕ 1 ТРАВНЯ — ДЕНЬ МІЖНАРОДНОЇ СОЛІДАРНОСТІ ТРУДЯЩИХ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ХАЙ ЖИВЕ ПРОЛЕТАРСЬКИЙ, СОЦІАЛІСТИЧНИЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМ!

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

Виходить раз на тиждень

№ 17 (258)

Четвер, 30 квітня 1987 року.

Ціна 1 коп.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

ТРУДЯЩІ КРАЇН РАД! ВСЕМІРНО РОЗВИВАЙТЕ ПРОЦЕС ОНОВЛЕННЯ СУСПІЛЬНОГО ЖИТТЯ, ЦІНІТЕ КОЖНУ КРУПЦЮ ПЕРЕДОВОГО ДОСВІДУ, ВИВЧАЙТЕ, ВПРОВАДЖУЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ ЙОГО!

На вопросы нашей газеты отвечает студент ФВТ ВАСАМ НАГАБУШАНАМ.

Життя в мирі і дружбі

— Нагабушанам, розкажіть, будь ласка, про життя в вашій країні. Чим живе народ, які події його особено цікавлять?

— Індія — одна з древніх країн світу. Считалося, що древнє класове суспільство існувало в долині Інду вже в другій половині 2-го тисячоліття до н. е. Во II—IV століттях рабовласницький суспільний лад вступив в етап свого розпаду, а в V—VI століттях відбувся перехід до феодального суспільства. В кінці XV століття в Індії з'явилися перші колоніальні підприємці — португальці. В на-

чалі XVII століття у нас об'єднується англійський капітал. В 1858 г. Індія перейшла під безпосередній контроль англійської корони. В результаті неперервної боротьби нашого народу ми отримали незалежність 15 серпня 1947 року.

Уместно відзначити, що незважаючи на 200-літній період колоніалізму індійський народ зберіг свою національну самобутність і культуру. Культура мого народу є величезною скарбницею не тільки Індії, але й всьому людському суспільству. (Оконч. на 2-й стр.).

ВО ВСЕ УГОЛКИ ЗЕМНОГО ШАРА

Наш інститут успішно виконує міжнародні завдання по підготовці інженерних кадрів для зарубіжних країн. Тільки в минулому році в різні куточки земного шара роз'їхалися понад п'ятдесят молодих спеціалістів з дипломами Вінницького політехнічного інституту.

С великим інтересом студенти-иностранці відвідують заняття на кафедрі автоматизації проектування. Знання, отримані у нас, стануть їм величезною підмогою в подальшій роботі на батьківщині.

На фото: заняття со студентами - иностранцями проводить старший науковий співробітник кафедри АП Ю. А. Сторожук.

Здрастуй, Першотравень!

І знову — Першотравень: зелений політ, блакитне небо, сонячна далина, білий квітик і червоний маковий знак. Червоний колір нагадує, що все на землі (навіть неземна краса) утверджується боротьбою.

Сьогодні відзначаємо 101-й Першотравень. Мільйони попередніх канули в глибини віків, як звичайнісінькі будні. Потрібен був особливий сплеск соціальної боротьби, щоб людство захотіло мати цей день не лише днем теплого сонця, а й міжнародної солідарності трудящих. У травні 1886 року в американському місті Чикаго поліцейський офіцер оддав наказ стрі-

Мне нужно немного, Лишь малость одну: У мира земного Отнять бы войну. Чтоб наша планета Спокойной была, Чтоб были рассветы, Любовь чтоб жила. А больше? Не надо. Зачем еще мне? И этой награды Мне хватит вполне. Александр ЕНИСЕЕВ.

ляти по колоні страйкарів у робітничих спеціалізаціях, які просили восьмигодинного робочого дня. Шістьох убили, над трьома влаштували суд. Знавці і прокурор з піною на губах вимагали: — Повішайте їх і ви врятуєте націю.

Героїв повісили, щоб врятувати «націю» Ротшильдів, Морганів, а на місці кривавого вбивства було поставлено пам'ятник тому, хто обстоював цю «націю», стріляючи в трудовий народ — поліцейському офіцеру.

І нині, через сто років, там височіє лише постамент — робітники декілька разів скидали звідти бронзового бовдур і його й досі зберігають в поліцейській дільниці: в гнібителей і їхніх холопів — свої ге-

рої, в народі — свої.

Клас, який споруджує пам'ятники вбивцям, маючи ні за що трудову людину, приречений історією. Недарма з 1886 року Першотравень святкується як Міжнародний день солідарності трудящих, недарма феодал, заводчик, фабрикант лютою ненавистю ненавидить і переслідує цю солідарність або ж пристосовується до неї, щоб звести нанівець, або й зовсім знівелювати її силу й політичну суть.

Наприклад Рейган з минулого року оголосив Першотравень днем законності. Цікава метаморфоза! Через століття те, що виникло з шабашу беззаконня й нарушило прав людини, бореться за своє місце під небом, тепер оголошується днем законності. Мовляв, капіталізм нині має «добре» обличчя,

мільйонерові дорогими стали інтереси робітника.

Все, звичайно, міняється — така діалектика. Не міняється тільки те, що невідступно тримається першооснови. Якби капіталіст збіднів до пролетаря, іншою стала б його філософія, а поки він володіє тобою, як придатком до конвейера чи машини, то завжди захищатиме не тебе, а свій конвейер і свою машину. І не робітник до капіталіста буде кликати каральні загони з гумовими палицями, пластикомовими пітками, слезоточивими газами й водометами, а капіталіст до робітника. І тому Першотравень — це не тільки місце в святковій колоні, а й на барикаді, де багатство і бідність, ситість і голод, безтурботність і безробіття — неодмінно по два боки, а не разом.

«Пролетарі всіх країн, єднайтеся!» — вкарбовано в державний герб Радянського Союзу. А

тому Першотравень і наша держава — символ доброї надії для тих, хто бореться проти експлуатації, за свободу й незалежність, за право на звичайні людські радощі — роботу, їжу, дах над головою, сім'ю, за доступ до скарбів культури й освіти.

З багатьма країнами світу єднають нас узи міцної дружби. Видно це й на прикладі Вінницького політехнічного інституту, в якому навчаються представники 69 зарубіжних країн. Більшість з них, як правило, приїхали звідти, де ще донедавна панували або й досі панують темнота, злидні, де з допомогою Радянського Союзу долаються, успадковані від імперіалізму, нужди й безправ'я. Сердечне, братерське ставлення до ко-

жного, хто приїхав здобувати освіту у нашому вузі, — це теж вияв міжнародної солідарності і тих інтернаціоналістичних якостей, які прийшли до нашого народу разом з перемогою Жовтневої революції.

Наші першотравневі колони — це демонстрація тих найліпших надбань людяності, котрі є нині на всій планеті. Вони — кістка в чорній горлянці ворожої пропаганди. Ідучи в червононаправоріжних, вродистих колонах, народи єдиним фронтом виступають за те, за що кляли життя перші страйкарі Чикаго, гинули комунари Парижа, згоряли у вогні революції робітники й селяни тієї країни, яка нині називається Радянським Союзом.

СПАСИБІ ДРУЗЬМ ГАЗЕТИ

мадськості, звичайно, було б неможливо.

Вони різні за віком, службовим становищем, родом занять, характерами і нахилами. Але ріднить їх благородний неспокій за долю нашої спільної справи, почуття причетності до всього, що відбувається в колективі, бажання зробити і свій внесок у процес оновлення.

Громадські кореспонденти разом із нами, професійними журналістами, роблять

свою інститутську газету, разом із нами піклуються про її інтереси, несуть в неї глибоке знання життя, проблем, які хвилюють читачів.

Напередодні свята радянської преси редакція висловлює щире подяку активним авторам і організаторам газетних публікацій, справжнім друзям друкованого слова —

викладачам і співробітникам інституту: Р. Асодову, О. Битюковій, В. Білому, В. Бондарю, В. Говорову,

А. Головаченку, Г. Горшечникову, З. Грозному, Ю. Данилюку, В. Демешку, В. Жуковій, Л. Ігнатову, В. Ковальчуку, В. Ковальському, О. Кузьмину, Я. Кулику, Р. Кутькову, Д. Налбандяну, В. Олійнику, В. Поливанову, В. Попову, М. Синельнику, О. Стахову, М. Филинську, В. Чернікову, В. Чижиком, М. Чорному, В. Шолохову, І. Яцині; студентам Костянтину Балаканову, Валентині Бонцул, Світлані Дойницькій,

Олександрю Заболотному, Аллі Іщенко, Васаму Нагабушанаму, Інні Поліщук; майстрам, лінотипістам, стереотиперам, верстальникам, друкарям, пакувальникам, працівникам виробничого відділу і експедиції, робітникам Вінницької обласної друкарні, які сприяють вчасному і якісному виходу нашої газети у світ; працівникам адміністративно-господарської частини інституту В. Матвійчуку, П. Мукоїду, Л. Мазуровій, які піклуються про своєчасне доставлення газети з друкарні.

Шлемо вам найкращі святкові побажання, шановні товариші!

